

Autentická reportáž z hiporehabilitačního pobytu v Bohuslavicích,

květen 2018

Tak jsme byli s Robíkem na hiporehabilitačním pobytu v Bohuslavicích, který v mnoha směrech předčil naše očekávání jak péčí, tak krásným prostředím i počasím. Robík si to všechno náležitě užil. Bez neplechý nedal ani ránu. A vzhledem k jejich množství jsem to tentokrát pojala jako malý deníček...

Den 1.

Po zdárném příjezdu a ubytování si Robík v nádvoříčku bungalovů hází malým míčkem stále výš a výš. Zcela zbytečně ho varuji, že na střechu ne. Copak střecha, ale zbrusu nový, krásně široký okap táhnoucí se po celé její délce hrozí jasným průšvihem. Tipuji tak dva dny než tam míček skončí.

Po večeri měli všichni účastníci malou informační schůzku. Ještě teď slyším Markétu, hlavní šéfovou přes organizaci pobytů, jak na její závěr říká, že kdyby měl někdo další dotazy nebo něco potřeboval, má přijít za ní. A hned na to slyším Bobíka sedícího vedle mě: "Já potjebuju, potjebuju eště koš k posteli na hjobky". Rozuměj potřebuju koš (odpadkový) na drobky. Máme na pokoji dva, jeden u linky a jeden v koupelně. To je o jeden víc než běžný standard, takže s jistotou o neúspěchu jeho plánu souhlasím, ať si o něj řekne. To nemůže přece vyjít. Jdu za ním jako pomocná překladatelka a zjišťuji, že Markétě jeho požadavek vůbec nepřipadá divný,

natož nemístný. Bere ho do náruče a odchází spolu pro třetí odpadkový koš. Robík je nadšený. O něco později usínám vedle koše. Co víc si můžu přát?

Den 2.

Můj tip nevyšel. Ještě před snídaní, v 6.45 h, hodil Robík míček bravurně přímo do okapu. Slabě se utěšuju, že nemá celý týden pršet a jdeme se přiznat.

Součástí každodenní terapie tu nejsou jen jízdy na koni, ale také canisterapie, výtvarný program a v podvečer ještě muzikoterapie. Od doby, co Robík mluví, objevil kouzlo zásadních a definitivních sdělení. "Mě to nebaví!" mezi nimi vede. Hned v závěsu jsou pak "a basta!" a "tohle papat nebudu". Že ho to nebaví, prohlásil také o muzikoterapii, ale stejně jsme tam šli. Hned po příchodu usednul Robík mezi děti a maminky a začal s nimi do rytmu písničky ukazovat. Byla jsem na něj pyšná. Celé dvě minuty. Pak se rozhlédl okolo sebe a všiml si manželského páru spokojeně uvelebeného v sedacím vaku v rohu místnosti. Šel k nim a přes rameno jsem zaslechla, jak jim říká, že si tam potřebuje sednout. Udělali mu místo. Ohlédla jsem se a viděla, jak se paní přesunuje za dětmi. Když jsem se ohlédla podruhé, byl už Robík rozvalený přes půl vaku vedle toho tatínka. Třetí ohlédnutí a zjištění, že se snaží z vaku vystrnadit i jeho (naštěstí se nedal). Když pak všichni začali s vytleskáváním do rytmu, zakončil svoji účast prohlášením "mě to ruší". Takže stejně jako loni, byla to naše první i poslední muzikoterapie za pobyt.

Den 3.

Ráno, v 6.51 h vjel do malebného nádvoří bungalovů mohutný bagr a za pomoci místního zaměstnance zvednutého do výšky na rypadle, byl náš míček vysvobozen z okapu. To za celý den už nic nepřekonal.

Den 4.

Nejsem tu jediný rodič, který se s foťákem nebo mobilem snaží ulovit atraktivní fotku svého dítěte na koni. Letos však lov na dokonalý záběr bojkotuje počasí. Kýčovitě modrá obloha vytváří se zářícím sluncem příliš ostrý kontrast a často hází nežádoucí odlesky z helmičky na hlavě. Až dnes odpoledne je konečně pod mrakem. Proto číhám u rampy, natěšená až se bude Robin vracet na koni zpět. Už vidím ty krásné fotky, jak jede, jak sesedá a jak krmí koně. Jenže vyhlížím, ostatní už dojeli a můj fotomodel stále nikde. Až po chvíli vidím koně Filípka, ovšem bez jezdce a vedle poskakujícího Robíka. Od Janka, který koně vede, dostávám informaci, že zlobil, a proto jízdu předčasně ukončil. Zbytečně i dost přihloupě se ptám, jestli zlobil kůň nebo Robík. A nevyfotila jsem zase nic.

Den 5.

Od prvního dne a splněného přání s košem si Robík oblíbil Markétu. A když mu ještě dovolila prozkoumat jejího hyundaie, úplně si ho získala. Pravda, při jednom takovém zkoumání vystoupil z jejího auta i s krytem od pojistek pod volantem, ale šel ho vrátit zpátky. Robík je zkrátka nadšený do aut. Proto i na Bohuslavickém statku vyrážíme každý den hned po snídaní na procházku. Na parkoviště. Dnes máme kolem aut jednu cestu navíc. Jdeme na individuální rehabilitaci a canisterapii. Hlavní fyzioterapeutka Katka přemýšlí, jak zlepšit Robíkovi rotaci hlavy. Přimět ho k soustředěné spolupráci, jak trefně říká, není pro začátečníky. Cvik typu "vlevo hled - vpravo hled" se nakonec daří. Vlevo kuk na Markétu (hned vedle v kanceláři),

vpřavo kuk na pejsky. A zase na Markétu ... a na pejsky. Robík mě pak cestou zpátky nadšeně hlásí, že tohle bude cvičit každý den. Není nad správnou motivaci.

Později u svačiny nahlas přemýšlí. Mám rád Markétu...a toho hyundaie mám taky rád.

Den 6.

Každý den tu terapie začínají v půl deváté ráno společným čištěním koní. Pro většinu dětí, ale i rodičů, čirá radost. Nadšeně hřebelcují, leští, češou ocasy i hřívy. Jen Bobík, dvakrát rychle šudly, šudly a už ho zajímá všechno ostatní, jen ne kůň. Terapeutka Petra se ho dnes snaží rafinovaně přemluvit k čištění pod záminkou, že mohutný bělouš Majda je vlastně takový koňský mercedes. 4 kopyta jako 4 válce a prý spousta asistenčních systémů. Jasná třída "S" Bohužel i snaha podsunout mu, že leští auto, se míjí účinkem. Místo hřebelcování do Majdy dloube a leštidlo na mercedes alias kartáč, letí obloukem přes koňský hřbet. Majda se ani nehne. Jsem přesvědčená, že je budhista a tiše ho obdivuju. A jsem opravdu ráda, že koně ráno nastupují už předčištění. Být odkázání na Robíka, zarostou do týdne mechem.

Poslední den (7.)

Robík hned po probuzení, v pyžamu a bos, vybíhá před bungalov. Během pobytu si zamiloval nejen Markétu, ale i všechny psí terapeutky. Teď loví Jambie, fenku zlatého retrievera, kterou k nám láká na snídani. Jambie jde. Je to zkušená matadorka. Ostatně už během pobytu zjistila, že z Robíkova talíře padá nezanedbatelná část jídla na zem. Chodila si proto na obědy a večeře pod něj lehnout a vše, co spadlo, rovnou luxovala. Některá sousta si pak vyndával sám z pusy a podával je rovnou Jambie pod stůl. Při poslední snídani Robík nahlas přemýšlí, že by si nutně potřeboval vzít Jambie domů. To já taky. Odpadla by mi velká část úklidu, ale vzhledem k tomu, že během měsíce utahal i náš automatický dávkovač mýdla, s pořízením zvířátka zatím počkáme. A radši přijedeme příště zas.

P. S. Žádné osoby ani události z toho vyprávění nejsou smyšlené :-)